

Goscinný

Sempé

Malý Mikuláš

Mikulášovy prázdniny

Mikulášovy prázdniny

Goscinny

Sempé

Mikulášovy prázdniny

přeložila Tamara Sýkorová-Řezáčová

BB/art

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2011.
Bořivojova 75, Praha 3

Les Vacances du petit Nicolas
By Goscinny / Sempé
Copyright © 1962, by Éditions Denoël
New edition © 2003
All rights reserved.

Z francouzského originálu *Les Vacances du petit Nicolas*
přeložila © 1997, 2011 Tamara Sýkorová-Rezáčová
Sazba: Proxima, s.r.o.
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

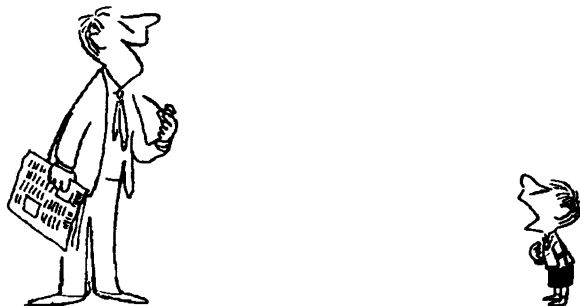
Třetí upravené vydání v českém jazyce
ISBN 978-80-7507-930-5 (pdf)

Vyčerpávající školní rok je u konce. Mikuláš získal cenu za výmluvnost, i když v jeho případě neocenili kvalitu, nýbrž kvantitu, a rozloučil se se svými spolužáky Vendelínem, Viktorínem, Albínem, Augustýnem, Fridolínem, Kryšpínem a Celestýnem. Učebnice jsou uklizeny do skříně a je čas myslet na prázdniny.

V Mikulášově rodině není žádný problém, kam se pojede, jelikož...

U nás vždycky o všem rozhoduje tatínek

Každý rok, chci říct loni a předloni, jelikož předtím jsem byl ještě moc malý a nepamatuju se na to, zkrátka rok co rok se tatínek s maminkou hádají, kam se pojede na prázdniny, a nakonec se maminka rozpláče a prohlásí, že pojede k mamince, a já se dám taky do breku, jelikož mám bábinku hrozně rád, ale u ní není moře ani pláž, a potom se stejně jede tam, kam chce maminka, ale ne k bábince.

Včera po večeři na nás tatínek vrhl výhružný pohled a řekl:

„Poslouchejte! Letos nechci slyšet žádné řeči, o prázdninách rozhodnu já. Pojedeme na jih. Mám tip na jednu chatu, která se dá pronajmout na Piniovém pobřeží. Má tři místnosti, tekoucí vodu, elektriku. Mám už po krk bydlení v hotelu a těch hrozných jídel.“

„Prima,“ řekla maminka. „To je báječný nápad.“

„Senzace!“ křičel jsem a začal jsem obíhat stůl, jelikož když jsem šťastný, nevydržím sedět na místě.

Tatínek vykulil oči, zatvářil se velice překvapeně a vypravil ze sebe jenom: „Cože? No dobrá.“

Zatímco maminka sklízela ze stolu, šel tatínek vystrachat ze skříně ve zdi potápěčskou výzbroj.

„To budeš koukat, Mikuláši,“ řekl mi, „jak si spolu zarybaříme.“

Já jsem se trochu začal bát, jelikož neumím ještě moc dobře plavat. Když se správně položím na vodu, dovedu splývat, ale tatínek mě ujistil, že nemusím mít strach, že mě naučí bezvadně plavat, jelikož když byl mladší, byl krajským přeborníkem v plavání a ještě dneska by strhal všechny rekordy, kdyby měl čas trénovat.

„Tatínek mě naučí lovit pod vodou,“ pochlubil jsem se mamince, když se vrátila z kuchyně.

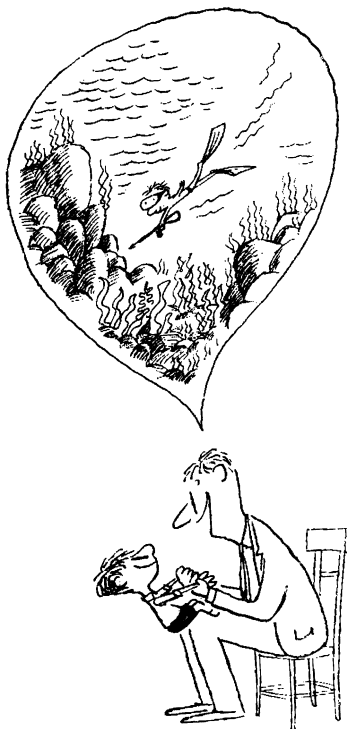
„To je ohromné, miláčku,“ řekla maminka, „i když se mi zdá, že ve Středozemním moři už skoro žádné ryby nejsou. Je tam moc rybářů.“

„To není pravda!“ bránil se tatínek. Ale maminka ho napomenula, aby jí před malým neodporoval, a řekla, že to řekla, protože to četla v nějakém časopise. A pak se dala do pletení něčeho, co začala štrikovat už před dávnými časy.

„To budeme vypadat pod vodou jako dva kašpaři, když tam nejsou žádné ryby,“ řekl jsem tatínkovi.

Tatínek beze slova uložil potápěčské věci do skříně. Já jsem byl dost zklamaný, i když je fakt, že když tatínek jede na ryby, dopadne to pokaždé stejně: Nikdy nic nepřiveze. Tatínek se vrátil z předsíně a pohroužil se do novin.

„A kde se vlastně dají lovit ryby pod vodou?“ řekl jsem.

„Zeptej se své matky, ta se v tom vyzná,“ odpověděl mi tatínek.

„V Atlantském oceáně, drahoušku,“ řekla maminka.

Zeptal jsem se, jestli je Atlantský oceán daleko od toho místa, kde budeme, ale tatínek mi řekl, že kdybych se ve škole učil, nekladl bych takové hloupé otázky, což je nespravedlivé, jelikož ve škole podmořský lov vůbec neprobíráme. Ale nic jsem neřekl, jelikož jsem viděl, že tatínkovi není do řeči.

„Musíme udělat seznam věcí, které si vezmeme s sebou,“ řekla maminka.

„To teda ne!“ zvolal tatínek. „Letos se nepojede v přestrojení za stěhovací vůz. Plavky, kalhoty, jednoduché šaty, svetry...“

„A kastroly, kávovar, papírák a nějaké nádoby...“, dodala maminka.

Tatínek prudce vstal a rozzuřeně otevřel pusu, ale nestačil promluvit, jelikož to maminka udělala za něho.

„Jen si vzpomeň,“ řekla, „co vyprávěl Durda, jak si Ioni najali vilku. Byly tam tři otlučené talíře a v kuchyni dva malé kastrolky, a to ještě jeden z nich byl dřevý. Museli na místě koupit všechno, co potřebovali, a platili to div ne zlatem.“

„Durda v tom neumí chodit, je nekňuba,“ řekl tatínek. A zase si sedl.

„To je možné, řekla maminka, „ale jestli dostaneš chuť na rybí polévku, nemůžu ji uvařit v dřevém hrnci, i kdyby se nám nakrásně podařilo sehnat ryby.“

Dal jsem se do breku, jelikož je fakticky otrava jet k moři, kde není ani rybička, zatímco nedaleko je Atlantik, ve kterém se to rybami jenom hemží. Maminka nechala pletení, vzala mě do náruče a řekla, že nemám být smutný kvůli hloupým rybám, že se mi to tam jistě bude líbit, když se každé ráno budu moct ze svého krásného pokoje podívat na moře.

„No vlastně...“, upadl do rozpaků tatínek, „výhled na moře z té chaty není. Ale není to k němu daleko, jen dva kilometry. Je to poslední chata na Piniovém pobřeží, která je ještě k pronajmutí.“

„Ovšem, miláčku,“ řekla maminka. Pak mi dala pusu a já jsem si šel hrát a cvrknal jsem si na koberci s dvěma kuličkami, které jsem vyhrál na Albínovi.

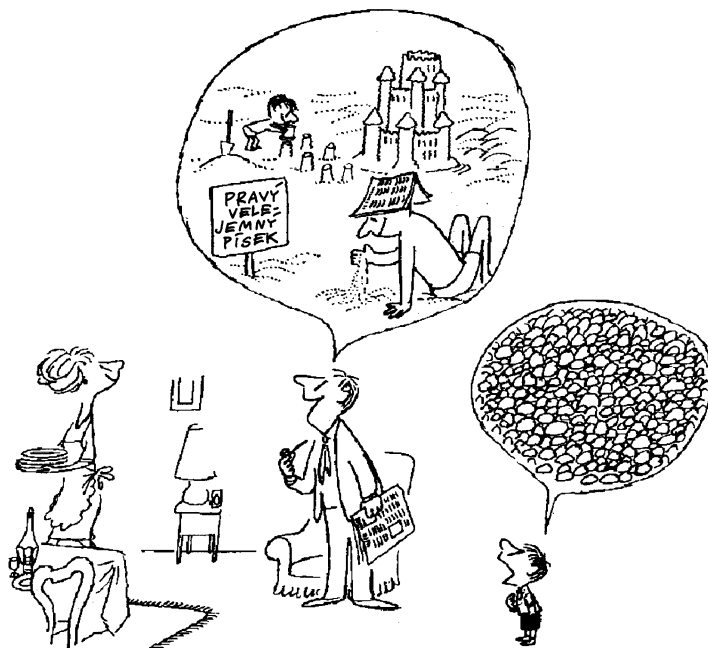
„Na pláži jsou oblázky?“ zeptala se maminka.

„Nikoli, milostivá! Ani nápad!“ zvolal tatínek nadšeně. „Pláž je písčná. Velejemný písek! Na celé pláži nenajdeš ani kamínek.“

„Tím líp,“ řekla maminka. „Aspoň nebude Mikuláš trávit celé dny házením žabek. Od té doby, co jsi ho naučil žabky, je tím úplně posedlý.“

Dal jsem se znovu do pláže, jelikož házet žabky po hladině, to je senzační zábava, fakt. Dovedu je tak, že mi skočí třeba i čtyřikrát za sebou, a je otrava jet do nějaké staré chaty s dřevými kastroly, daleko od moře, kde nejsou ani oblázky, ani ryby.

„Pojedu k bábince!“ zaječel jsem a kopl jsem do Albinovy kuličky.

Maminka mě znovu vzala do náruče a řekla mi, abych neplakal, že tatínek potřebuje prázdniny nejvíc z nás všech, a i když to tam, kam jedeme, nebude zrovna nejlepší, musíme tam jet a tvářit se, jako by se nám to líbilo.

„Ale..., ale..., ale...,“ koktal tatínek.

„Já chci házet žabky,“ kňoural jsem.

„Budeš je házet příští rok,“ řekla maminka, „jestli se tatínek rozhodlá vzít nás do Jasně nad mořem.“

„Kde to je?“ zůstal tatínek stát s otevřenou pusou.

„Jasná nad mořem?“ opáčila maminka. „V Bretani, u Atlantského oceánu, je tam spousta ryb a roztomilý hotýlek hned u pláže, kde je písek i oblázky.“

„Já chci jet do Jasně nad mořem!“ volal jsem. „Já chci jet do Jasně nad mořem!“

„Ale miláčku,“ konejšila mě maminka, „musíš být rozumný, o tom přece rozhoduje tatínek!“

Tatínek si přešel dlaní přes obličej, zhluboka vzdychl a řekl:

„Tak to stačí, už chápu. Jak se jmenuje ten hotel?“

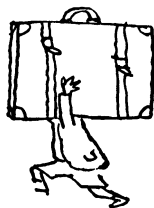
„Krásná vyhlídka, drahoušku,“ řekla maminka.

Tatínek řekl, že tedy dobrá, že jim půjde napsat, jestli mají nějaké volné pokoje.

„To nemusíš, miláčku,“ řekla maminka. „Už jsem to zařídila. Máme pokoj číslo 29, s vyhlídkou na moře a s koupelnou.“

A pak tatínka poprosila, aby se nehýbal, jelikož mu potřebuje ozkoušet ten svetr, co mu plete, aby viděla, jestli už je dost dlouhý. V Bretani bývají asi trochu chladné noci.

Jakmile Mikulášův tatínek rozhodl, kam se pojede, zbývalo už jen uklidit byt, natáhnout na křesla ochranné povlaky, svinout koberce, sundat záclony, sbalit kufry a nezapomenout na vajíčka natvrdo a na banány, aby měli ve vlaku co jíst.

Cesta proběhla příjemně, i když Mikulášova maminka musela vyslechnout výčitky kvůli soli na vajíčka, jelikož ji strčila do hnědého kufru, který podali jako spoluzavazadlo. A tak šťastně dojeli do Jasně nad mořem do hotelu Krásná vyhlídka, a prázdniny mohly začít...

Na pláži je to senzační

Na pláži se člověk nikdy nenudí. Našel jsem si tu spoustu kamarádů. Je tady Pankrác, Servác a Bonifác... Servác – to vám je číslo! A ještě Ignác, Horác a taky Pafnuc – ale ten tu není na prázdninách, jelikož je odsud a bydlí tady pořád. A my všichni si spolu hrajeme a taky se hádáme a potom spolu nemluvíme, no zkrátka, je tu fakt bezva zábava.

„Hezky si hraj s dětmi,“ řekl mi tatínek ráno, „já si dám dneska pohov a budu se opalovat.“

Pak se začal natírat po celém těle opalovacím olejem a smál se přitom: „Když si vzpomenu na kamarády, co zůstali v kanceláři!“

Začali jsme si házet Horácovým míčem. „Jděte si hrát kus dál,“ řekl tatínek, který si právě natřel poslední kousek kůže, a vtom bing! Míč mu spadl na hlavu. To se

tatínkovi nelíbilo. Strašně se naštvál, zuřivě kopl do míče a ten odletěl daleko do moře. Byla to fantastická šupa. „To se mi teda povedlo,“ řekl tatínek. Horác pádil pryč jako namydlený blesk a vrátil se se svým tatínkem. Horácův tatínek je děsně velký a tlustý a tvářil se namíchnutě.

„Tenhleten!“ řekl Horác a ukázal na tatínka prstem.

„To vy jste hodil do vody míč našeho kluka?“ zeptal se Horácův tatínek mého tatínka.

„To ano,“ odpověděl mu tatínek. „Jenže já jsem tím míčem předtím dostal do obličeje.“

„Děti jsou na pláži proto, aby si tu odpočinuly a vyvztekaly se,“ řekl Horácův tatínek, „a když se vám to nelíbí, měl jste zůstat doma. Koukejte pro ten míč dojít.“

„Vykašli se na to,“ řekla tatínkovi maminka. Ale tatínek si raději řekl, že se na to nevykašle.

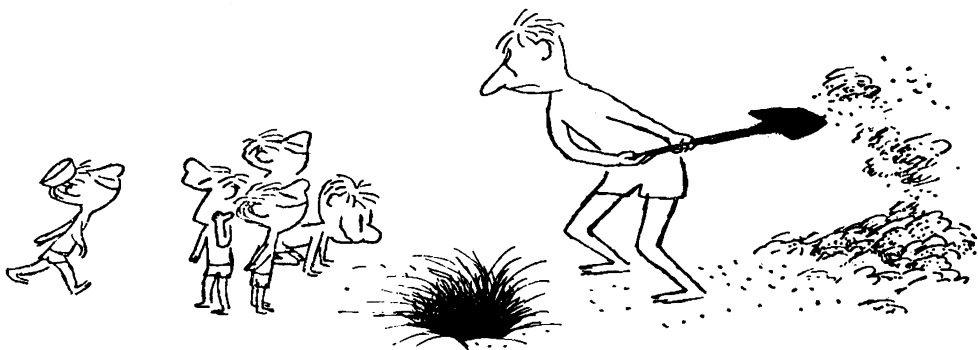
„Tak já tu zatracenou mičudu přinesu,“ zabručel.

„To bych vám doporučoval,“ řekl Horácův tatínek, „na vašem místě bych to udělal taky.“

Tatínkovi to trvalo děsně dlouho, než se vrátil, jelikož vítr zanesl míč daleko do moře. Když tatínek vylezl z vody, vypadal unaveně. Dal míč Horácovi a řekl nám:

„Poslyšte, děti, rád bych si v klidu odpočinul. Co kdybyste si nehráli s míčem, ale s něčím jiným?“

„S čím například?“ zeptal se Servác – to je to číslo, je to fakt kluk za všechny peníze.
„Nevím,“ pokrčil tatínek rameny. „Dělejte třeba jámy. To je ohromná zábava, dělat do písku jámy!“

Uznali jsme, že je to senzační nápad, a šli jsme si pro lopatky. Tatínek se mezitím chtěl znovu namazat, ale nemohl, jelikož v lahvičce už nebyl žádný olej.

„Koupím si novou tamhle v tom krámu na konci pláže,“ řekl tatínek a maminka se ho zeptala, proč proboha nemůže být chvíli v klidu.

My jsme se dali do kopání. Vyhloubili jsme fantastickou jámu, velkou a nepředstavitelně hlubokou. Když se tatínek vrátil s lahvičkou oleje, zeptal jsem se ho:

„Viděls naši jámu, tatínku?“

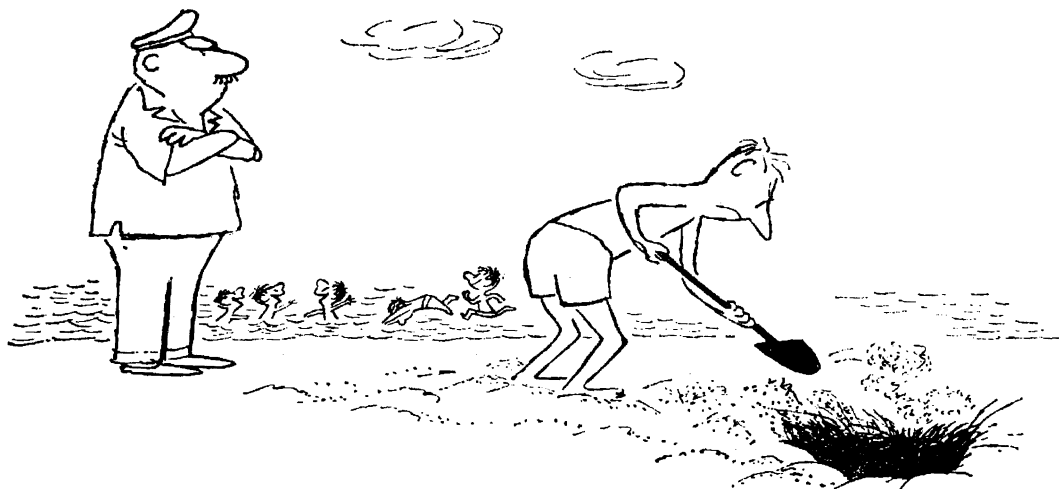
„Je nádherná,“ odpověděl tatínek a pokusil se otevřít lahvičku zuby.

Ale potom přišel pán v bílé čepici a zeptal se nás, kdo nám dovolil udělat na pláži takovou díru. „Tamhleten, pane!“ řekli všichni moji kamarádi a ukázali na tatínka. Já jsem byl pyšný, jelikož jsem si myslel, že půjde tatínkovi gratulovat k tomu nápadu. Jenomže pán se netvářil moc nadšeně.

„Nepřeskočilo vám?“ řekl tatínkovi. „Navádět děti k něčemu takovému!“

Tatínek pořád ještě pracoval na odzátkovávání lahvičky s olejem, a tak jen broukl: „No, a co má být?“

A ten pán s bílou čepicí začal křičet, že to je neuvěřitelné, jak jsou lidé nesvědomití, že by si někdo mohl zlomit nohu, kdyby do té jámy spadl, a až nastane příliv,

můžou do ní žuchnout lidé, co neumějí plavat, a utopit se a písek se nám může sesout pod nohama a někdo z nás tam může zůstat a vůbec by se mohlo kolem té jámy stát fůra neštěstí, a tak je nutné ji okamžitě zasypat.

„No tak dobrá,“ vzdychl tatínek. „Děti, zaházejte tu jámu!“

Jenomže klukům se do toho nechtělo.

„Kopat jámy je zajímavé,“ prohlásil Ignác, „ale zasypávat je, to je nuda.“

„Pojďte do vody,“ navrhl Bonifác a všichni utíkali pryč. Já jsem tam zůstal, jelikož jsem viděl, že tatínek má dopal.

„Děti, děti!“ volal za nimi, ale pán v bílé čepici mu řekl:

„Nechte děti na pokoji a hezky zčerstva zaházejte tu jámu!“ A odešel.

Tatínek zhluboka vzdychl a pomohl mi zasypat jámu. Zabralo nám to spoustu času, poněvadž jsme měli jenom jednu malou lopatku, a sotva jsme skončili, řekla nám maminka, že je nejvyšší čas jít k obědu a že si musíme pospíšet, jelikož když se v našem hotelu někdo opozdí, oběd už nedostane.

„Seber si své věci, lopatku, kbelíček a pojď,“ řekla mi maminka. Všecko jsem posbíral, ale kbelíček jsem nemohl najít.

„To nevadí, pojďme už,“ řekl tatínek. Ale já se dal do breku.

Byl to bezvadný kbelíček, žlutočervený, a dělaly se s ním senzační bábovičky.

„Nebudeme se zbytečně rozčilovat,“ řekl tatínek. „Ale kam jsi ho mohl dát?“

Řekl jsem, že je asi na dně té jámy, kterou jsme právě zaházeli. Tatínek se na mě podíval, jako by měl chuť dát mi pohlavek, a tak jsem se rozbřečel ještě hlasitěji, a tatínek řekl, že tedy dobrá, že ten kbelíček najde, ale abych nevyváděl. Můj tatínek je nejbáječnější ze všech tatínků na světě!

Jelikož jsme pořád měli jenom tu jednu lopatičku pro oba, nemohl jsem tatínkovi pomáhat, a tak jsem se jen díval, jak se činí, a vtom jsme za sebou uslyšeli hrubý hlas: „Tak vy si nedáte pokoj! Děláte si ze mě legraci?“

Tatínek hekl, oba jsme se otočili a uviděli jsme pána v bílé čepici.

„Mám dojem, že jsem vám zakázal dělat tady jámy,“ zařval. Tatínek mu vysvětlil, že hledá můj kbelíček. Pán řekl, že tedy dobrá, ale jen pod tou podmínkou, že tu jámu zase zasypeme. A zůstal tam stát, aby na tatínka dohlédl.

„Víš co,“ řekla maminka, „vrátíme se s Mikulášem do hotelu. Až najdeš ten kbelík, přijď za námi.“

A tak jsme odešli. Tatínek přišel do hotelu hrozně pozdě, byl unavený, neměl hlad a šel si rovnou lehnout. Kbelíček nenašel, ale to nevadí, ježto jsem zjistil, že jsem si ho zapomněl v pokoji. Odpoledne jsme museli zavolat doktora, jelikož tatínek byl celý spálený. Doktor mu nařídil, že musí zůstat dva dny v posteli.

„To je taky nápad, vystavovat se takhle slunci!“ řekl pan doktor. „Proč jste se nenamazal olejem?“

„Ach jo,“ vzdychl tatínek, „když si vzpomenu na kamarády, co zůstali v kanceláři!“

Ale už se při tom nesmál.

V Bretani se však bohužel občas stává, že si slunce odskočí na Azurové pobřeží a nekoná se. Vedoucí hotelu Krásná vyhlídka proto úzkostlivě sleduje barometr, který ukazuje výšku tlaku a napětí jeho hostů...